

Mindig a cs?cselék

2017 április 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

2

Átlag: 2 (1 szavazat)

Mérték

Íme a jakobinus-bolsevik lelkület.

A Budapest utcáin hangoskodó széls?liberális csoportok és az ?ket uszító-felkészít? háttér-agytrösztök végs? célja, hogy társadalmi támogatottság híján szükség esetén er?szaktól sem visszariadva, puccsszer?en megragadják a hatalmat. E jakobinus-bolsevik lelkület és módszertan XX. századi történelmünk során országvesztést és valóságos diktatúrákat eredményezett, Európa-szerte kormányokat buktatott meg, és ma is országokat taszít z?rzavarba.

A nemzetellenes balliberális politikai tábor 2010-ben összeomlott, legalábbis ami a reguláris, pártszer? megjelenési formáit illeti. Elaggott, szellemileg leépült politikusai ma már közröhejt sem váltanak ki a nagyközönségb?l. Ezért a háttérhatalom globális és helyi rezidentúrái új szerepl?k után néztek. Mivel vezéregyéniséget, karizmatikus személyt egyel?re nem leltek, stratégiájukat harsány propagandára és az arctalan tömeg, a hasznos hülyék felhergelésére építik. Mindig harcolnak valamiért: a hetente eltemetett sajtószabadságért, a tartalmilag soha meg nem határozott, egyébként Magyarországot rendre tragédiába sodró köztársaságért, a nemi identitásukban sérült emberek „jogaiért”, a balliberális történelmi narratíva egyeduralmáért, az illegális migránsok ellen?rzés nélküli beengedéséért, mostanában épp egy magát egyetemnek nevez?, igencsak kétes körülmények között m?köd? oktatási intézményért, illetve nagyjából minden ellen, amit a biztos társadalmi támogatottsággal rendelkező magyar kormány tesz.

Ütemet diktálnának

E békétlen lelkek jól ismertek a történelemb?l, mint ahogy a háttérben szervezked? megszállott ideológus típusa sem új. *Raffay Ern?* történésznek a szabadk?m?vesség magyarországi aknamunkáját feldolgozó, gazdagon adatolt, tényeiben cáfolhatatlan, ezért vita helyett szervezetten elhallgatott munkáiból pontosan tudjuk, hogy a cél már a XIX. század utolsó évtizedeiben is a keresztény és nemzeti gyökerek szétszaggatása, Magyarország magyar jellegének megszüntetése volt. E cél érdekében titkos akciókra és nyílt színi felforgatásra egyaránt sor került.

Ady Endre Új, tavaszi sereg-számla cím? versében, amelyet a Galilei Körnek ajánlott, a Láz ifjú seregének nevezi e radikális budapesti szabadk?m?ves páholyok által a nyilvánosság el?tt, de a valós háttérrel elfedve m?ködtetett egyület (tagja volt többek között bizonyos *Rákosi Mátyás*), amelynek küldetése a magyar lelkek manipulálása, megtevesztése, idegen érdek?vé asszimilálása. „...*mink nézetjük most vele a világot*”, teszi egyértelm?vé a célt *Ady*, hozzátéve: „*meg kell tanulni a mi ütemünk.*”

Sajnos 1918 ?szén a háborús összeomlás és a szabadk?m?ves propaganda által az egekig korbácsoló elkeseredettség nyomán voltak, akik az ? ütemüket verték. És mivel a kritikus pillanatban a történelmi politikai elit bénultan t?rte a végzet beteljesedését (maga *gróf Tisza István* volt miniszterelnök fatalistaként fogadta az életére tör? terroristákat ahelyett, hogy revolverével ártalmatlanná tette volna ?ket, hogy a nemzet élére állva mentse a menthet?t) a valóságos támogatottságot nem élvez? puccsisták – a mentálishan sérült hazaáruló *Károlyi Mihályt* maguk el?tt tolvá – ideig-óráig kezükbe kaparintották az ország irányítását.

Tormay Cécile Bujdosó könyvéb?l, e remekbe szabott irodalmi naplóból tudjuk, hogy ezek a hónapok a legsötétebb cs?cselék rémuralmát hozták, s 1919 márciusában eljött a mélypont, amikor *Kun Béla* egyenesen a börtönb?l került az ország élére, hasonsz?r? társaival együtt.

Az els? magyarországi kommün véres terrort, bestiális gyilkosságok sorozatát, hazánk magyar történelmi jelképrendszerének meggyalázását és végül soha nem látott országvesztést hozott. A *Szamuely*-féle Lenin-fiúk – bár csak körülbelül kétszázan voltak – rettegésben tartották a magyarok millióit, és a maguk embertelen küldetéstudatával igyekeztek a saját képükre formálni Magyarországot. Nem csoda, hogy országszerte több helyen lázadások törtek ki az életidegen ideológia jegyében dülő vörös rendszer ellen, ami 1919 nyarának végére össze is omlott.

Mintegy negyedszáz év ellentmondásokról terhes, de alapvet?en és összességében helyes irányú konzervatív, jobboldali, a szerves magyar történelemben visszakapcsolódó kurzust követ?en aztán a szovjet ármádia árnyékában visszatértek a vörösök, és bár – kezdve az 1944 decemberében a megszálló Vörös Hadsereg által Debrecenbe összeterelt, senki által soha meg nem választott „nemzetgy?lést?” – valóságos társadalmi támogatottságot ezután sem tudhattak magukénak (az 1945-ös, egyébként legitimnek aligha nevezhető választáson a kommunisták mindössze 17 százaléknyi voksot kaptak, és az 1947-es, több jobboldali párt

kizárásával és kékcédulás választási csalásokkal tarkított megmértésen is csak 22,25 százalékot szereztek), mégis kezükbe kaparintották a meghatározó pozíciókat, hogy a látszatdemokrácia kulisszái mögött Rákosi és társai azonnal véres leszámolásokra indítsák terrorkommandóikat.

Az 1956-os nemzeti fölkelés és szabadságharc idegen fegyverek segítségével történt leverése után, mint közismert, véres megtorlás következett, és bár a nemzet többsége ama lázas-bizakodó napokban a hercegprímásként jog szerint államfői szerepkörben fellépő Mindszenty József bíborostól remélte a kibontakozást, majd a munkástanácsokban látta a kommunista diktatúra leépítésének lehetőségét, a vörös rendszer emblematikus figurája, Marosán György hírhedt mondata („*mától kezdve lövünk*”) világossá tette, hogy a kommunisták továbbra is fittyet hánytak bármiféle társadalmi legitimitásra, és nem t?rnek meg más gondolatokat, más irányzatú politikai er?ket.

E felfogás az 1980-as évek végén lezajlott rendszerváltozás során sem változott, pusztán annyiban módosult, hogy a hamis és kíméletlen élcsapattudat az elaggott kommunista vezérekt?l a jórészt bel?lük szocializálódott balliberális SZDSZ-hez került. Mentalitásukat jól jellemezte a cinikus és kirekeszt? „SZDSZ vagy Mucska” fordulat, azon rögeszméjük esszenciája, mely szerint ?k, és csakis ?k hivatottak közéletet, politikát szervezni Magyarországon. Bizony ez a Galilei Kör és a bolsevik kizárólagosság jól ismert hangja volt.

„Ébreszt?, magyarság! Megint félrevezetnek! Elmúlt az ?szirózsás forradalom, ez már a Kun Bélák id?szaka” – figyelmeztette népét a Magyar Rádió Vasárnapi újság cím? m?sorának 1990. január 14-i adásában elhangzott jegyzetében Csurka István. A magyar írónak igaza lett. Jöttek a Kun Bélák, a galileisták, és az SZDSZ úgy kormányzott összesen három ciklusban, hogy soha nem nyertek választást, s?t gyakran épp csak megugrották a parlamenti küszöböt. Mégis kulcspozíciókat kaparintottak meg a köztársasági elnöki posztól a belügyi tárcán és az oktatásügyön át a gazdasági irányításig. A szocialisták hozták a bamba, arctalan, megvezetett tömeget, az SZDSZ pedig irányított – 2010-re meg is lett az eredménye.

Harc a nemzetek ellen

És ma sem történik más: a Kun Bélák – mivel választás útján nem képesek rá – zavarkeltéssel, felforgatással, er?szakkal igyekeznek megrendíteni a stabil kormánytöbbséget. A mai Lenin-fiúk és -lányok maroknyian vannak csupán, de középszer?, éhes kalandorok, narcisztikus zavarodottak és hasznos idioták sokasága tapad hozzájuk, akár a legyek a légypapírra. Gulyás Márton ismeretlen státusú nárcista maga mondta el egy 30 perces, végtelen hosszúságúnak t?n? öntömjénez? videóüzenetben egy magát radikális anarchista baloldalinak nevez? létforma társaságában, hogy választáson nem lehet megverni a jelenlegi kormányt, ezért „attraktívabb” akciókra van szükség.

Ezeket pedig ugyanúgy a felszín alatt szervez?dött globális hálózatok módszertana alapján valószínűsítik meg, mint ezel?tt száz-százhusz évvel. A szabadk?m?ves eszmény ugyanaz: népek, emberfajták összekeverése, minden helyi nemzeti, vallási, kulturális sajátosság megszüntetése, s az ekképp mesterségesen létrehozott, nyitottnak és plurálisnak hazudott „új társadalom” ideológiai kizárólagossággal történ? irányítása. E folyamat útjában állnak az önépít? nemzetállamok, köztük Magyarország, amelynek kormánya a balliberális-szabadk?m?ves eszménnyel szembemenetel. Ezért támadja 2010 óta nem sz?n?en, a jöv? évi parlamenti választásra tekintettel pedig most éppen fokozódó intenzitással hazánkat a globális háttérhatalom és annak helyi ügynökei.

A forgatókönyv mindig ugyanaz: úgynevezett nem kormányzati, magukat civilnek állító szervezetek (non-governmental organization, NGO) marginális vagy gyakran látszólag rokonszenves ügyekre (környezetvédelem, az elesettek segítése, és így tovább) szakosodva vezényszóra mozdítható, külföldr?l pénzelt egységfronttá állnak össze, igyekezve mondvacsinált ürügyekkel fellázítani az erre fogékony embereket. Közép-Európában leginkább George Soros t?zsdespekuláns sötét alakja sejlik fel ezek háttérében. Az ? Nyílt Társadalom Alapítványa az 1980-as évek els? felében hatolt be Magyarországra, felkarolva, támogatva és ideológiával is ellátva az akkori ellenzéki szervezetek jó néhány kés?bbi vezéralakját. Igen, Orbán Viktor is Soros-ösztöndíjas volt közel harminc évvel ezel?tt, ám ? azok közé tartozik, akik idejekorán felismerték a spekuláns milliárdos ártó szándékát, és szembefordultak törekvéseivel. Nem véletlen, hogy a felforgatók gy?löletének legf?bb céltáblája évtizedek óta a magyar miniszterelnök, akit nagyon szeretnének megbuktatni, hogy saját embereiket ültethessék a hatalomba.

Mert ez a cél: ha lehet, választáson, ha nem lehet, hát fondorlattal, er?szakkal megszerezni az országok irányítását, legalábbis befolyásolni a folyamatokat. Ez történt 2000 ?szén Szerbiában: az azóta meghalt Szlobodan Milosevics eltávolításában f?szerese volt az Egyesült Államok kongresszusa által alapított Alapítvány a

Demokráciáért (National Endowment for Democracy, NED) nevű szervezetten keresztül összesen 41 millió dollárral támogatott Otpor (Ellenállás) nevű szervezetnek. Ugyanez történt a 2003 lezajlott grúziai „rózsás forradalom” idején, 2004 őszén, majd 2014 februárjában Ukrajnában, és hasonló kísérlet zajlott 2006 márciusában Fehéroroszországban – itt azonban nem sikerült kormányt buktatni.

Fénycsóvát rájuk!

Magyarországon is biztosnak és megingathatatlannak tűnik a kormány, ám számolni kell azzal, hogy az infantilizmust sem nélkülöző anarchista akciók kezelhetetlenné válnak. A módszerek ugyanis *Saul Alinsky* (1909–1972) marxista író és „közösségszervező” boszorkánykonyhájából származnak. Neki rögeszméje volt politikai tényezővé emelni a cs?cseléket, ennek jegyében több amerikai városban sikerrel lázította fel a néger és latin gettók lakosságát. Saját szavai szerint totális háborút folytatott a kirekesztettség ellen, olyan háborút, amiben nincsenek szabályok, és főleg nincs fair play. Eszköztárából ízelítőt adott lapunk múlt heti száma (Készülnek a háborúra, *Demokrata*, 2017. április 19.).

Az efféle módszerek ellen azért nehéz védekezni, mert a végtelenített provokációk célja épp az, hogy az önmagukban nem túl komoly konfliktusok eszkalálódjanak, és így megrendüljön a nemzetállam. Óriási türelemre és önuralomra van tehát szükség most, amikor a silány pimaszság láttán egyébként okkal-joggal viszket a józan magyar többség tenyere.

A hatásos ellenszer az információ, a felvilágosítás lehet. Igen helyes nemzeti önvédelmi lépés, hogy a jövőben az úgynevezett civil szervezeteknek bizonyos összeg fölött törvényes kötelezettségük lesz nyilvánossá tenni, milyen külföldi forrásokból kapnak pénzt. Láthatóvá tenni a rejtőzködő ellenséget, napfényre hozni a társadalom szövetébe titkos járatokat rágó aprócska lényeket – ez biztosíthatja a nyugodt építkezéshez szükséges hosszú távú stabilitást.

Ágoston Balázs - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájuk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

